

[Lis Møller.]

bygning af observationsundervisning og skolepsykologisk rådgivning.

Jeg kan ikke se, at den omtalte del af beslutningen er ført ud i livet.

I Norge har et udvalg, nedsat af stortinget i 1969 med den opgave at fremsætte forslag til reformer inden for specialundervisningen i Norge, netop afgivet betænkning. Det hedder bl. a. i betænkningen, at kommune eller amt får pligt til at etablere fyldestgørende undervisning på medicinske og sociale institutioner, derunder åndssvageinstitutioner, vanførehjem og børne- og ungdomspsykiatriske behandlingsafdelinger.

Mere end 10 år efter, at åndssvages ret til undervisning blev lovfæstet her i landet — det skete i 1959 — har vi stadig godt 3.000 åndssvage børn på venteliste.

I Norge skal nedsættes et specialundervisningsråd, som får pligt til at orientere regering og storting. Det ville svare til, at undervisningsministeren og folketinget herhjemme blev orienteret. Det lader sig jo imidlertid ikke gøre. Dels ligger mange specialundervisningsområder uden for undervisningsministeriet, bl. a. i socialministeriet, dels er ansvaret for specialundervisningen delt mellem samtlige styrelser i undervisningsministeriet uden reel koordinering.

Skal vi leve op til folketingsbeslutningen af 30. maj 1969, må undervisningen af handicappede samles i ét ministerium, undervisningsministeriet, og i én styrelse.

Undervisningsminister *Helge Larsens* svar (26. juli 1971):

I overensstemmelse med folketingets principbeslutning af 30. maj 1969 forberedes der i øjeblikket lovforslag om gennemførelse af beslutningens enkelte punkter.

Jeg erindrer om, at beslutningen bl. a. går ud på, at det 8. skoleår skal være obligatorisk fra 1972 og det 9. fra 1973.

I et notat, jeg har modtaget fra folkeskolens læseplansudvalg, nævnes sammen med en række andre væsentlige spørgsmål, der må finde deres løsning gennem den kommende lovgivning, mulighederne for en øget integration af de forskellige handicapgrupper med skolens øvrige elever i den daglige undervisning. Det pågældende notat er nu i trykken og vil snarest blive tilstillet folke-

tingets medlemmer, så de er orienteret om de planer, der ligger for virkeliggørelsen af principbeslutningen.

Af *Valbak* til indenrigsministeren (20. juli 1971):

„Vil ministeren søge tilvejebragt regler, hvorefter danske statsborgere, som arbejder for den danske stats regning i udviklingslandene, kan afgive stemme ved folketingsvalg?“

Begrundelse.

Efter gældende regler kan personer, ansat i den danske stat og beordret til tjeneste uden for riget, afgive stemme.

Imidlertid er forholdet det, at staten af praktiske grunde har „udliciteret“ en del af sine udviklingsopgaver til ikke-statslige organisationer. Det gælder eksempelvis Congo-hospitalet, som drives af Dansk Røde Kors for den danske stats regning.

Statsborgere, som er udsendt til opgaver som i eksemplet anført, har imidlertid ikke stemmeret.

Som følge af en forskel i status, der forekommer helt formel, opstår efter mit skøn en urimelig forskelsbehandling mellem udsendte afhængig af, om de udfører arbejdet inden for eller uden for rammen af egentlig statsansættelse.

Problemet kunne eventuelt løses ved, at der i en ny formulering af bestemmelsen alene stilles som betingelse for udsendtes stemmeret, at udsendelsen (ansættelsen) finansieres af den danske stat.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (3. august 1971):

I grundlovens § 29, som indeholder valgrettens materielle betingelser, er valgret til folketinget blandt andet betinget af „fast bopæl i riget“, og denne bestemmelse er hidtil såvel i den administrative praksis som i den juridiske litteratur blevet fortolket således, at betingelsen om fast bopæl i riget udelukkede endog de i udenrigstjenesten ansatte, der var beordret til at forrette tjeneste i udlandet, fra at have valgret.

Spørgsmålet om, hvorvidt udenrigstjenestens udsendte personale kan tillægges ret til at afgive stemme ved valg her i landet, er med mellemrum blevet rejst dels i folketin-